

har i Virkeligheden en ret stor Betydning for os, at vor Lovgivning er nogenlunde ensartet med de nærmest liggende Landes. Vi have derfor ment at burde overvinde disse Betænkeligheder og i det væsentlige slutte os til Lovforslaget, som det foreligger. — Foruden det første Ændringsforslag, som jeg allerede har omtalt, have vi til § 3 anført „under 18 Aar“, for derigennem at tilkendegive, hvad der vistnok er Meningen, men som dog kunde bestrides, at man ved „umyndige“ forstod Folk under 18 Aar. — Med Hensyn til § 11 foreslaas der ogsaa en Forandring, og Meningen dermed er vel den, at Lovforslaget skal gælde ikke alene dem, som ere i bogstavelig Forstand danske indfødte, men ogsaa dem, som have erhvervet dansk Indfødsret. Derfor er det, vi have stillet Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 11. Udvalget er enigt om med disse faa Ændringer at indstille Forslaget til Vedtagelse, og jeg skal saaledes med disse faa Ændringer paa Udvalgets Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

N. J. Larsen: Naar det ærede Udvalg har sluttet sig til det ny Princip for Indfødsrets Erhvervelse, det saakaldte Afstammingsprincip, hvorefter Børn, der fødes af danske Forældre, faa dansk Indfødsret, hvor som helst Fødslen end foregaar, her i Landet eller i Udlandet, da er Grunden ifølge Betænkningen den, at Udvalget finder, at det er en naturlig Ordning. Jeg mener ogsaa, at det er den Vej, Udviklingen maa gaa, og at det er naturligt, at Indfødsret erhverves i Kraft af Forældrenes statsborgerlige Stilling. Det kan sikkert ikke nægtes, at der er flere Fordele forbundet med det ny Princip. Som Forholdene nu ere, kan der for danske Forældre, som udvandre, opstaa følelige Ulemper. Det er ikke ret længe siden, jeg blev bekendt med følgende Tilfælde, som kun er et blandt mange af samme Art. Et dansk Ægtepar udvandrede og bosatte sig paa Ruslands Vestgrænse. Manden havde Held med sig og fik en stor Forretning arbejdet op. Der blev født ham to Sønner i Udlandet, og da den ældste voksede til, sendte Faderen ham til Tyskland til en anerkendt Undervisningsanstalt for at faa ham uddannet til Maskiningeniør. Men da Sønnen kom til Tyskland, blev der affordret ham et Hjemstedsbevis. Det var imidlertid ikke Faderen muligt at tilvejebringe et saadant i Rusland, da Sønnen, som vel var født paa russisk Grund, men af danske Forældre, ikke havde Hjemstedsret i Rusland.

Saa skrev Faderen til de danske Myndigheder, til Magistraten og Politidirektøren i Kjøbenhavn, men fik begge Steder fra det samme Svar: at, da Sønnen var født i Udlandet, havde han, skønt begge Forældrene vare danske, dog ikke dansk Indfødsret, og der kunde følgelig ikke meddeles ham Hjemstedsbevis fra Danmark. Han havde overhovedet intetsteds hjemme. Saadanne Tilfælde kunne, som sagt, forekomme ikke saa sjældent. Hvis man imidlertid tror, at man ved Gennemførelsen af det foreliggende Forslag vil opnaa det Resultat, som i Regeringsmotiverne til det Forslag, der i Fjor forelagdes for Landstinget, blev betegnet som denne Reforms Maal: at enhver Person har Statsborgerret i *et* Land og kun i *et* Land, — saa vil man blive skuffet. Man opnaar ikke dette Resultat ved det foreliggende Forslag, men man vil ganske vist ikke saa ofte som nu møde den abnorme Tilstand, at der findes Personer, som ikke nogetsteds have statsborgerligt Hjemsted. For saa vidt maa ogsaa jeg anbefale Forslaget og være enig med det ærede Udvalg. Naar den ærede Ordfører fremhævede som en Følge af den ny Ordning, at Mennesker, der ere besjælede af dansk Aand og føle sig knyttede til Danmark, ville kunne bevare deres danske Indfødsret, om de end have taget Hjem uden for Rigets Grænser, da er dette rigtigt; men det maa dog ikke overses, at den her foreslaaede Ordning ogsaa kan drage Følger efter sig, som ikke ere saa tiltalende. Der kan efter Forslaget blive ikke faa Personer, som have det mindst mulige med det danske Folkesamfund at gøre, som muligvis ikke kendé det ringeste til dansk Sprog, dansk Historie eller overhovedet til, hvad dansk er, men som ikke desto mindre dog kunne være i Besiddelse af dansk Indfødsret. Det er en Følge, som Forslaget efter sit Indhold uundgaaelig fører med sig. Men trods dette nægter jeg ikke, at den ny Ordning har sine væsentlige Fortrin. Hvad det gamle Princip angaar, den Ordning, vi nu leve under, og hvorefter det beror paa Fødestedet, hvilken Indfødsret Barnet skal have, idet et Barn, som fødes her i Landet af udenlandske Forældre, faar dansk Indfødsret, naar det forbliver her, medens omvendt et Barn, der i Udlandet fødes af danske Forældre, ikke faar denne Ret — saa udtaler det ærede Udvalg, at der „ikke er god Mening“ i en saadan Ordning. Hvis ærede Medlemmer opfatte denne Udtalelse i Betænkningen som et Udtryk for, at Udvalget fuldstændig bryder med den nugældende Ordning,